

DÓNA'M LA MÀ

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
 bategant,
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.

Les barques llunyes i les de la sorra
prendran un aire fidel i discret,
no ens miraran;
 miraran noves rutes
amb l'esguard lent del copsador distret.

Dóna'm la mà i arrecera la galta
sobre el meu pit, i no temis ningú.
I les palmeres ens donaran ombra.
I les gavines sota el sol que lluu

ens portaran la salabor que amara,
a l'amor, tota cosa prop del mar:
i jo, aleshores, besaré ta galta;
i la besada ens durà el joc d'amar.

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
 bategant,
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.

Salvat-Papasseit, Joan: "Dóna'm la mà". *Poesies completes*. Barcelona: Ed. Ariel, Clàssics Catalans, 1983. (p.57)